

Sygnatura akt VI W 99/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11-10-2017 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia – Śródmieścia VI Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący SSR Paweł Chodkowski

Protokolant: Aleksandra Działak

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 11 października 2017 roku,

sprawy **K. P.**,

syna E. i U. z domu J.,

urodzonego (...) we W.,

obwinionego o to, że

w dniu 01-06-2016 r. ok. godz.15.14 we W. na ul. (...) kierując samochodem m-ki V. o nr rej. (...) nie zastosował się do kompilacji znaku A-7 oraz A-21 i nie ustąpił pierwszeństwa doprowadzając do zderzenia z tramwajem o nr bocznym (...) powodując uszkodzenie obu pojazdów i straty w mieniu na szkodę (...) sp. z o.o. oraz (...) S.A. stwarzając zagrożenie bezpieczeństwa ruchu drogowym

tj. o czyn z art. 86 § 1 kw w związku z art. 9 § 1 kw

I. uznaje obwinionego **K. P.** za winnego popełnienia czynu opisanego w części wstępnej wyroku, stanowiącego wykroczenie z art. 86 § 1 kw i za to na podstawie art. 86 § 1 kw wymierza mu karę grzywny w wysokości 500 (pięciuset) złotych;

II. na podstawie art. 118 § 1 kpw i art. 616 § 2 kpk w zw. z art. 119 kpw obciąża obwinionego kosztami postępowania w sprawie oraz wymierza mu opłatę w kwocie 50 zł.

Sygn. akt VI W 99/17

UZASADNIENIE

W toku przewodu sądowego ustalono następujący stan faktyczny:

W dniu 1 czerwca 2016 r. na ulicy (...) we W. doszło do kolizji drogowej samochodu marki V. o nr rej. (...), kierowanego przez K. P. z tramwajem linii 17, którego motorniczym był M. K. (1).

Kierujący samochodem marki V., jadąc ulicą (...), zamierzając skręcić w lewo na skrzyżowaniu z ul. (...), wjechał na torowisko tramwajowe bezpośrednio przed nadjeżdżający tramwaj. Samochód został wówczas uderzony przez jadący ulicą (...) w kierunku ul. (...) tramwaj linii nr (...). Uderzenie nastąpiło przodem pierwszego wagonu tramwaju w przód samochodu marki V. (w jego prawy reflektor).

Do zdarzenia doszło około godziny 15:00, w dobrych warunkach atmosferycznych, szyny toru tramwajowego były suche i czyste.

W następstwie zderzenia oba pojazdy uległy uszkodzeniu.

/dowód:

- zeznania świadka M. K. (1) k. 23-25 akt;

- zeznania świadka A. K. k. 26-28 akt;

- zeznania świadka J. a T. k. 32-33 akt;

- opinia biegłego z zakresu rekonstrukcji wypadków drogowych k. 77 - 97 , 140-156 akt.

K. P. nie był karany sędownie za popełnienie przestępstwa.

/ dowód:

- dane o karalności K. P. k. 36 akt.

K. P. nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. W złożonych wyjaśnieniach potwierdził, że do kolizji doszło na szynach tramwajowych, gdzie jak wyjaśnił, zatrzymał kierowany samochód i oczekiwał, aż będzie miał wystarczająco miejsca by zakończyć manewr skrętu w lewo. Wskazał, że zanim włączył się do ruchu, oczekiwał na skrzyżowaniu kilka minut, w którym to czasie nie było nigdzie pojazdu szynowego. W pewnym momencie obwiniony zauważył zbliżający się tramwaj z niewielką prędkością i był przekonany, że ponieważ przód jego auta znajdował się w obrębie torowiska, to motorniczy zatrzyma pojazd, aby uniknąć zderzenia.

Zdaniem Sądu, wyłączną odpowiedzialność za spowodowanie kolizji ponosi kierujący samochodem marki V. K. P.. Na krótko przed kolizją, na torowisku w miejscu zdarzenia znajdowały się dwa samochody osobowe, wobec czego motorniczy zwolnił, umożliwiając im bezpieczny zjazd ze skrzyżowania, po czym zaczął przyspieszać gdyż przejazd był wolny. W tej sytuacji obwiniony K. P. wjechał na torowisko w bardzo bliskiej odległości od poruszającego się po nim tramwaju, przez co motorniczy nie był w stanie wyhamować i zderzył się z samochodem obwinionego. Okoliczności te wprost wynikają tak z treści zeznań M. K. (1) oraz A. K., jak i przede wszystkim opinii biegłego z zakresu rekonstrukcji wypadków drogowych. Kategoryczne wnioski tejże opinii jednoznacznie wskazują, że kierujący tramwajem M. K. (2) nie miał fizycznej możliwości uniknięcia zderzenia z pojazdem obwinionego, bowiem ten nie upewniając się czy nie zbliża się nadjeżdżający tramwaj oraz nie ustępując mu pierwszeństwa, wjechał bezpośrednio przed niego.

Wobec powyższego twierdzenia K. P. oraz świadka P. W., co do zachowania motorniczego i długości czasu oddzielającego wjazd samochodu na skrzyżowanie od momentu uderzenia przez tramwaj są całkowicie gołosłowne, nie znajdują odzwierciedlenia w materiale dowodowym i tym samym nie mają znaczenia dla oceny odpowiedzialności karnej obwinionego. Są wyrazem ich ocen, a nie faktów, które stanowiłyby podstawę wyciągniętych przez Sąd wniosków. Te wynikają wprost z rejestratora ruchu tramwaju i analizy czasowo-przestrzennej zdarzenia, którą przeprowadził biegły.

Opinia biegłego jest rzetelna, jasna, pełna i zachowuje walor przydatności w niniejszym postępowaniu. Opinia ta nie zawiera wewnętrznych sprzeczności. Posługuje się logicznymi argumentami. Opinii nie można postawić zarzutu niejasności-nie można uznać jej wniosków końcowych za nielogiczne, nieścisłe lub obwarowane takimi zastrzeżeniami, iż nie można ustalić, jaki ostatecznie pogląd przyjmuje biegły, a także, gdy sformułowana jest tak zawile, że jest niezrozumiała, względnie, gdy jej wnioski końcowe nie znajdują oparcia w badaniach opisanych przez biegłego. Opinia biegłego pozwala na zrozumienie wyrażonych w niej ocen i poglądów, a także sposobu dochodzenia do nich. Dowód z tej opinii jest przekonujący i zrozumiały dla Sądu.

Zachowanie K. P. wyczerpało znamiona wykroczenia z art. 86§1kw. Kierując bowiem samochodem marki V. nie zastosował się do znaków drogowych wg wzoru A-7 (ustąp pierwszeństwa) oraz A-21 (tramwaj), wjechał on na tor tramwajowy w bardzo bliskiej odległości od jadącego tramwaju, nie ustąpił mu pierwszeństwa przejazdu, w następstwie czego doprowadził do kolizji. Tym samym spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu.

Nagminność tego rodzaju wykroczeń na obszarze miasta, miejsce i czas jego popełnienia, rodzaj naruszonych elementarnych zasad ruchu drogowego to okoliczności, które Sąd miał na względzie wymierzając obwinionemu karę grzywny.

Jest ona współmierna do stopnia jego zawinienia, uwzględnia jego sytuację materialną i pozwoli na osiągnięcie celów kary, tak w zakresie wychowawczego oddziaływania na obwinionego, jak i w płaszczyźnie społecznej jej oddziaływania. Uzmysłowi również obwinionemu karygodność jego zachowania. Uwzględniono ponadto społeczne oddziaływanie oraz cele zapobiegawcze i wychowawcze orzeczonej kary, które mają stanowić adekwatną względem popełnionego czynu represję wobec sprawcy oraz piętnować w oczach społeczeństwa zachowanie, którego obwiniony się dopuścił. Sąd wyraża jednocześnie przekonanie, iż orzeczona kara spełni swoje zadania w zakresie prewencji szczególnej i pomoże zrozumieć K. P. niewłaściwość jego zachowania.

Orzeczenie o kosztach postępowania oparto o przepis art. 627 kpk w zw. z art. 119 kpw.